

Проф. В. Ганевъ

БЪЛГАРСКА ЛИГА ЗА ЗАЩИТА ПРАВАТА НА ЧОВЪКА И ГРАЖДАНИНА

ПРОФ. В. ГАНЕВЪ

Инициативата за образуване на Българска Лига за защита правата на човъка и гражданина се поде за пръв път през м. февруарий 1922 г. Подобна една инициатива се налагаше през това време отъ тогавашното вътрешно и международно положение на нашата страна. Въ едната и въ другата посока правата на българския народъ и българския гражданинъ се нуждаеха отъ защитата на една будна национална и интернационална човъшка съвестъ.

Началата, отъ които се вдъхновяваха инициаторитъ на Българската Лига за защита правата на човъка и гражданина и които се поставиха въ основата на нейната организация и нейната дейтелностъ, сж великитъ принципи и идеи, прокламирани по такъвъ тържественъ начинъ отъ френската революция и учредителното нейно събрание въ 1789 г.

въ известната декларация за правата на човъка и гражданина.

Тия принципи и тия идеи, които вълнуваха човечеството презъ цѣлия осемнадесети вѣкъ и които преди френската революция бидоха осветени отъ конституциитъ на нѣкои Северо-Американски Щати, сж не само едни отъ най-сжщественитъ конституционни предписания, върху които почива строежътъ и организацията на съвремения държавенъ и политически животъ, но сж начала, пропити съ дълбокъ житейски смисълъ, отражение на възвишени морални и обществени схващания върху културното развитие на съвременното човечество.

Идеята да се формулиратъ основни права на човъка и гражданина и се противопоставятъ тѣ на всеилната държавна властъ изникна главно като една морална реакция противъ голѣмитъ злоупотрѣбения на автократическата държавна властъ и нейната своеволна администрация. Правата на човъка и гражданина сж моралниятъ отпоръ, който личността добила следъ духовния подемъ на ренесанса съзнание за своята нравствена цена и обществено значение, отправя противъ произволитъ на една отживѣла кралска властъ, чието управление и чиято администрация въ повечето страни е била пълно отрицание на моралъ и хуманитарностъ. Правата на човъка и гражданина сж въ сжщото време реаленъ изразъ на една нова концепция върху ролята на личността въ културното развитие на човечеството. Преди епохата на ренесанса и на просвѣтления осемнадесети вѣкъ, устройството и организацията на културното човечество бѣха изградени върху идеята, усвоена и въ античнитъ времена, споредъ която единственъ факторъ въ държавното, обществено и културно развитие на човечеството е цѣлото, държавата, колективността, предъ чиито цели отдѣлната личностъ, напълно безправна спрямо цѣлото, е всѣкога немѣяла. Въ новитъ времена изхождатъ